Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie oktober 2026

ZWK WEBSITE | **Wandelkringlied** | **Concerten**

Peter Somers wordt gevierd voor 10 jaar lidmaatschap

“Elf jaar geleden kende ik de ZWK helemaal niet”

Eind november staat het jaarlijkse Ceciliafeest op het programma en naar loffelijke gewoonte worden er dan ook een aantal verdienstelijke leden gehuldigd. Dit jaar staat daar alvast Peter Somers te pronken omwille van zijn tienjarig lidmaatschap. Het betekent meteen een merkwaardig verhaal over deze fanatieke KV Mechelen-supporter. Want stel je voor: elf jaar geleden wist Peter nog hoegenaamd niks af van het bestaan van de Zingende Wandelkring. We laten hem zijn verhaal doen.

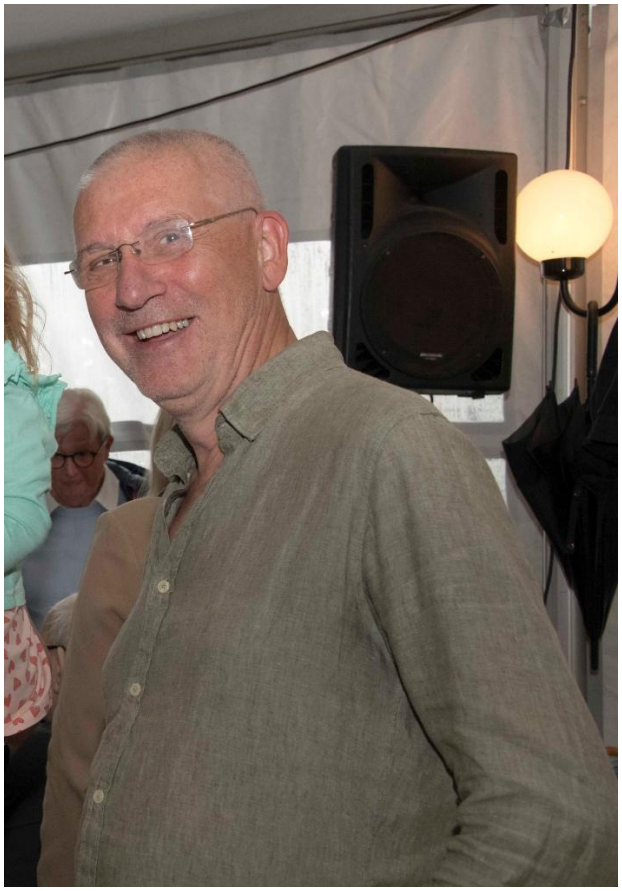

Peter Somers: “Ik was jarenlang lesgever houtbewerking in het Don Bosco-college. Maar vanaf 1995 kwam computertekenen bij op het programma en dat leek me een leuke insteek om mijn ruimte en interesses uit te breiden. Ik heb daar zelf veel over opgezocht en ik ben dan ook een paar jaar avondschool gaan volgen In Leuven om me te bekwamen in deze materie.

Tot ik in juli2008 een vacature zag staan om coördinator ICT (Informatie en communicatietechnologie) te worden in het Sint-Norbertusinstituut in Antwerpen. Ik solliciteerde en nog geen drie dagen later mocht ik beginnen. Ik deed dat nu éénmaal graag en ik was eerder ook al coördinator ICT in Duffel en Sint-Katelijne-Waver.”

Maar de ‘link’ naar de ZWK?

“Ik heb mijn job daar met volle overtuiging blijven doen. Misschien een beetje te veel geconcentreerd op mijn favoriete bezigheden. En zo kwam het dat ik in 2015 voor het eerst een ernstig gesprek voerde met Johan Clerckx, die ik er uiteraard als collega al eerder was tegen gekomen. Maar ik wist niks af van het feit dat hij ook een koor leidde. Ik liet hem weten dat ik al altijd graag gezongen had en dat ik bijgevolg wel eens wilde kennis maken met dat koor. Ik maakte er mijn eerste repetitie mee in juli 2015 en ik ben er blijven hangen.”

Viel die kennismaking mee?
“Ja, ik voelde me er direct thuis. Ik kwam terecht in hetzelfde gebouw waar ik ook werkte, ik moest mijn weg niet zoeken en in het eerste jaar bezat ik nog een ‘badge’ om binnen te komen langs het kleine poortje. Maar vanaf het jaar nadien mocht dat niet meer. Ik was met pensioen.”

Kwam je met de auto naar de repetities?

“Aanvankelijk wel. Maar zoals jullie weten, is het daar dikwijls een probleem om een parkeerplaats te vinden. Zo ben ik eens een drie-, viertal keren terug naar huis gereden omdat er nergens plaats was. De laatste vier jaren is dat probleem opgelost omdat ik over een elektrische fiets beschikte. Tegelijkertijd de mogelijkheid om mijn hobby uit te breiden. Ik fiets heel veel: zo’n 150 kilometer per week. En dat varieert al eens qua tempo van gezapig tot om het snelst thuis.”

Jullie deden ook al wel enkele opmerkelijke fietstochten in de vakantie.

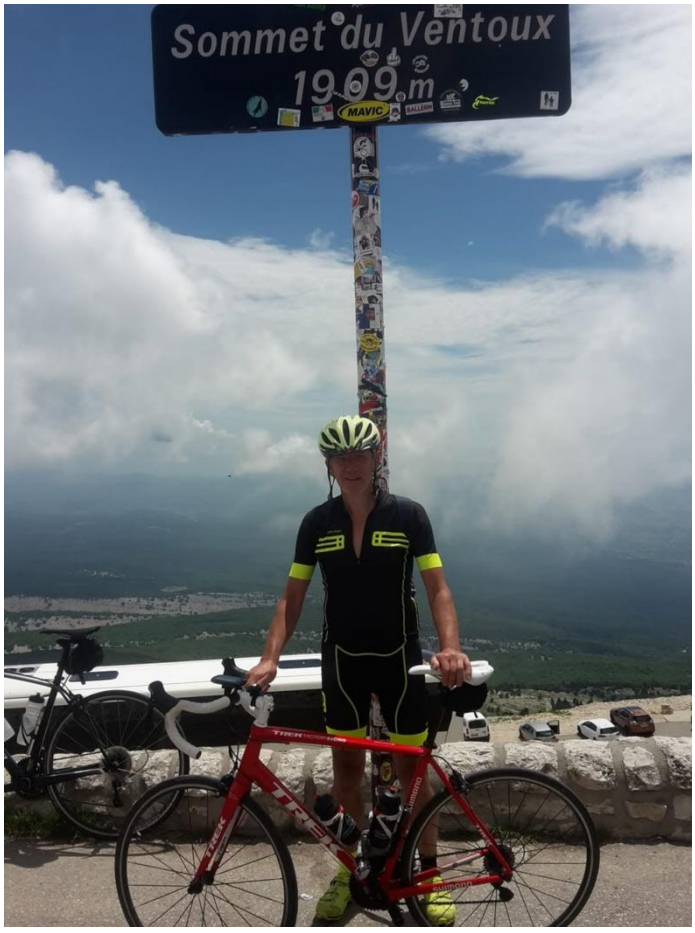

“Wij gaan soms met een aantal familieleden op vakantie. Ons hoogtepunt was dat we met een koersfiets in 2018 de Mont Ventoux beklommen: ikzelf, mijn broer en mijn twee schoonbroers. We wilden dat spektakelstuk een jaar later hernemen, maar toen was het zo verschrikkelijk heet, dat we besloten om het bij die ene herinnering te houden en tot onszelf te zeggen: ‘yes, we did it!’

Maar we zijn in de latere jaren zeker nog blijven fietsen. Mijn vrouw Ilse en enkele vrouwelijke familieleden konden dan op hun tempo ook mooie tochten maken met hun eigen fietsen.”

Maar je hield vroeger al veel van muziek, zei je?

“Klopt. Samen met mijn broers heb ik altijd graag gregoriaans gezongen in het Sint-Rombouts knapenkoor. We hebben het daarna iets minder georganiseerd gehouden, maar toen er een broer van mijn vader stierf, hebben we besloten op er opnieuw mee te beginnen. Bij begrafenissen, huwelijken of bij hoogdagen: in de Mechelse Katelijnekerk waar mijn oom pastoor was en in de school van den Ham genoten we de eer om bij de zusterkens van Vorselaar in de bovenste schuif te liggen. De dirigent van het knapenkoor was een huisvriend en hij dirigeerde ons broersgroepje: Aestas Gregoriana, en zij die latijn kennen, lezen het als Gregoriaanse Zomer.
De dirigent van het knapenkoor was een huisvriend en hij dirigeerde ons broersgroepje: Aestas Gregoriana, en zij die latijn kennen zal lezen het als Gregoriaanse Zomer.

Met mijn broers hebben we 2 cd’s opgenomen: Gregoriaans doorheen het jaar 2001 en Missa Pro Defunctis 2003.

Het bleef dus allemaal occasioneel, maar heel mooi was toch dat we in het Sint-Elisabethziekenhuis in Antwerpen kwamen zingen voor een 20-30-tal mensen die daar bleven om te rusten of te revalideren.”

Met mijn broers hebben we 2 cd’s opgenomen: Gregoriaans doorheen het jaar 2001 en Missa Pro Defunctis 2003.

Het bleef dus allemaal occasioneel, maar heel mooi was toch dat we in het Sint-Elisabethziekenhuis in Antwerpen kwamen zingen voor een 20-30-tal mensen die daar bleven om te rusten of te revalideren.”

Welke waren voor jou de hoogtepunten uit tien jaar ZWK?

“Ik moet eraan toevoegen dat ik naast het koor ook nog tien jaren bijlessen nam bij Nathalie De Nyft, bij ZWK bekend van Carmen en The Armed Man, die exact wist wat ik met mijn stem best aan kon. Dat ging over allerlei mogelijke onderwerpen. Ik leerde er veel beter mijn stem gebruiken.

Bij de ZWK herinner ik uit mijn beginperiode de deelname aan het provinciaal koortoernooi, waardoor we aan subsidies konden geraken. Dat was zeker niet het hoogtepunt. Ons optreden met ‘Carmen’ vond ik bijzonder mooi. En natuurlijk waren onze deelnames aan ‘The armed man’ van Jenkins absolute hoogtepunten.”

Wat is jouw favoriete muziekstijl?

“Ik zing eigenlijk alles graag. Dat kan gaan van de grootste smartlap naar muziekjes die ik zelf leuk of soms een beetje ‘awkward’ vind. Ik heb altijd graag gregoriaans gezongen en ook het repertoire dat de ZWK brengt, vind ik best aantrekkelijk. Ik zing thuis ook wel zulke liedjes, maar ik krijg regelmatig van mijn kleinkinderen te horen dat ik er beter mee stop.

Wat we momenteel zingen in de voorbereiding op de kerstconcerten, vind ik best aantrekkelijk. Te meer omdat we er geen klassiek kerstconcert willen van maken. Dat vind ik verfrissend.”

Ook kleinkinderen maken een belangrijk deel van jouw leven uit.

“Natuurlijk, vrijdag halen wij ze op aan school maar sommigen zijn al wat ouder en wippen al eens op vrijdagen binnen of om te mogen blijven slapen. Het jongste kleinkind van bijna twee jaar zien we eigenlijk het minste. Hij kan al flink stappen en dankzij hem leer ik ook het Rivierenhof kennen, want hij woont daar vlakbij.”

Ik kan me niet herinneren dat je ooit deelnam aan onze jaarlijkse wandelingen…

“Dat is juist, omdat jullie die wandelingen steeds op 1 mei organiseren en dat staat er in de buurt van Duffel altijd wel iets op het programma. Ik heb al voorgesteld om in onze buurt eens te komen wandelen: het domein van Roosendael en het Fort van Duffel, waar je best iets kan eten, terwijl er in de buurt uiteraard ook een pak drankgelegenheden open zijn.”

Je bent in de buurt van jouw woonplaats Duffel nog actief in een aantal andere verenigingen…

“Precies. Ik ben eigenlijk lid en ondervoorzitter van een unieke vereniging in Vlaanderen, nl. de vereniging van cybersenioren. Dat zijn senioren die zich interesseren in alles wat met cyberevoluties te maken heeft. Ik zit ook in de ouderen adviesraad en als vertegenwoordiger van een vereniging, zit ik ook in de cultuurraad, maar die komt niet dikwijls bij mekaar.

Ik ben ook gids in het fort van Duffel, waar ook regelmatig tentoonstellingen georganiseerd worden. Zo haalden we ook een concertje naar het Fort met studenten uit het conservatorium in Antwerpen, die daar hun eindwerk kwamen voorstellen. Zes keer een volle zaal (van weliswaar amper een 30-tal plaatsen). Zij haalden uiteindelijk met 18 op 20 de grootste onderscheiding en ze waren blij dat we hen hadden kunnen helpen met de verwijzing naar bruikbare instrumenten en eventuele subsidies, zodat ze uiteindelijk hun kosten gedelgd zagen via de inkomkaarten.

En op de Erfgoeddag 2024 lieten we kinderen van conciërge van de voormalige kazerne komen, die in geuren en kleuren kwam vertellen wat daar doorheen de jaren allemaal geschiedde.”

Nog een merkwaardigheid: we zien je na de repetities gewoonlijk een Duveltje ontvangen…

“Ik drink nu éénmaal graag een Duvel, omdat het in de kring het enige bier is dat mijn voorkeur geniet. Maar als geboren Mechelaar verkies ik eigenlijk de bieren van Het Anker: een gouden Carolus, een classic of Triple ‘whisky infused. Als het binnenkort mijn verjaardag is, zal ik jullie eens laten proeven!”

Dat is genoteerd en KV Mechelen zakt dit jaar???

Geen denken aan. Vorig seizoen zijn ze ook zo begonnen en als het niet betert moeten ze voor de trainer een sterkere luidspreker aanschaffen. Niet panikeren: er zijn nog niet eens tien wedstrijden gespeeld!”

De vrouw achter een zanger

Jenny Backx:

“Ik sloeg altijd graag mijn vleugels uit”

Ze is 78, maar iedereen die haar tegenkomt, vindt haar er veel jonger uitzien.

“Op 29 juni 1948 werd ik in de startblokken gezet voor een lang en soms verrassend leven. Mijn wieg stond in de kelderverdieping van een nog bestaand huis in de Ten Eekhovelei in Deurne. Ja, ik werd dus thuis geboren als oudste van vier kinderen,” stelt Jenny Backx zich in eerste instantie voor. “Omdat Jenny in die tijd door de burgerlijke stand niet als een heilige beschouwd werd, kreeg ik als officiële naam Joanna mee, maar iedereen kent mij als Jenny.”

Was het tegelijk een opdracht om de oudste van vier te zijn?

Jenny Backx: “Eigenlijk wel. Ik werd al vroeg met een grote verantwoordelijkheid opgezadeld en dat vond ik niet altijd even leuk. ‘Hou jij ze even bezig’. ‘Ga jij er maar even mee wandelen’. ‘Doe jij hem even een proper broekje aan of vervang jij even zijn pisbroeken.’ ‘Ga jij maar even met hen naar het kleuterparkje,’ terwijl mijn mama de straat schuurde tot ze blonk.

‘Waar is jouw broertje? Oeps, in school vergeten. Gauw kijken.’ En op school zat Paul braafjes alleen op een bankje met zijn benen te wiebelen. Of ik moest mijn zusje over de Bredabaan helpen, maar in het midden van die drukke straat wilde ze met geen meter meer vooruit. En dan had ik het gedaan! Vreselijke momenten.”

Maar je bleef niet naar school gaan op Stella Maris in Merksem?

“Na het lager middelbaar stapte ik over naar ‘Les filles de Marie’, de Paridaens, een nonnenschool in de Sint-Jozefstraat in Antwerpen. Een technische kunstschool. Daar kon ik doen wat ik het liefste deed: schilderen, plakken, knutselen, tekenen…”

Je had kleuterleidster moeten worden!

“Nee, daar had ik helemaal geen zin in. Ik moest thuis al genoeg de kleinere kinderen opvangen. Dan studeerde ik liever om een diploma A1 Grafiek te behalen in diezelfde school. Een hele hoop andere en boeiende vakken: litho’s maken, steendruk, houtsneden, pagina’s lay-outen, etsen, afdrukken en vooral foto’s maken, met de bekende Filip Tas als lesgever. Fotografie deed ik eigenlijk het liefste van allemaal.

Het was wel boeiend en ik heb nooit spijt gehad dat ik deze studiekeuze gemaakt heb. Maar eigenlijk waren deze opleidingen niet rationeel of realistisch om er een beroep van te maken.”

Want toen ging je inderdaad op zoek naar een job…

“Als meisje, gewapend met een farde, gaan solliciteren in het Antwerpse. Maar vrouwen in een drukkerij of in een grafische firma was ‘not done’. Er was niet eens een wc voorzien voor vrouwen. Daar sta je dan met een farde vol zin om de wereld te kleuren.

Dat laatste mag je zelfs letterlijk opnemen, want mijn eerste job was in Kontich de boekjes van Suske en Wiske inkleuren. Tegen een hongerloon en elke dag van Merksem naar Kontich met tram en bus. Lang duurde het dus niet. Daarna kwam ik in Schoten terecht bij een zelfstandige zeefdrukker, waar ik meer babysit was van zijn dochtertje. De man ging uiteindelijk failliet en ik moest maanden wachten op mijn achterstallig loon.

Daarna kwam ik in Schoten terecht bij een zelfstandige zeefdrukker, waar ik meer babysit was van zijn dochtertje. De man ging uiteindelijk failliet en ik moest maanden wachten op mijn achterstallig loon. Vervolgens kwam ik terecht in een professioneel bedrijf: Bopack, een drukkerij voor etikettering. Maar aangezien er intussen twee dochters ten tonele waren verschenen, heb ik mijn bedrijvigheid daar stopgezet.”

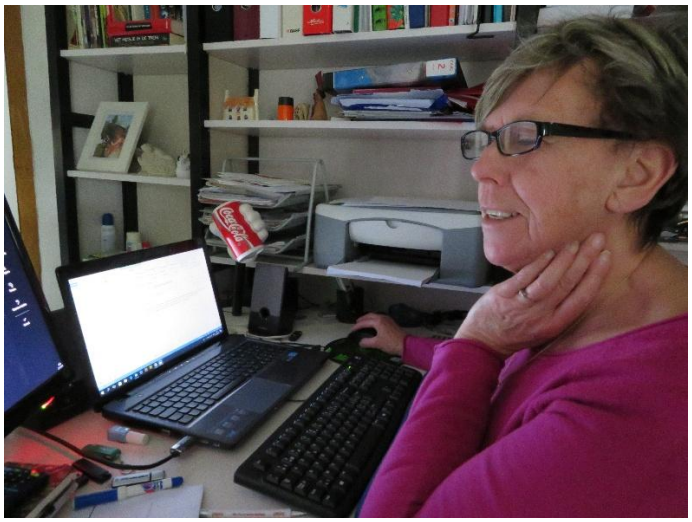

Je ging daarna nog wel terug werken…

“Inderdaad. Ik liep de muren op als ik heelder dagen thuis zat. Ik ben altijd iemand geweest die graag mijn vleugels uitsloeg. En toen het niet meer verder ging bij Bopack, ben ik terecht gekomen bij Affiche Européenne in Zemst, waar we ‘bill boards’ maakten van 20 vierkante meter, om langs de rijwegen te hangen of – op kleiner formaat – in de bushokjes van trams en bussen. Heel veel plezier gemaakt, tot ik als vakbondsafgevaardigde geconfronteerd werd met het zuiveringsplan van de Vlaamse regering. De Zenne moest opnieuw een zuivere rivier worden en dat zuiveringssysteem kostte het bedrijf vele miljoenen, minder omzet en vele ontslagen. Gevolg was dat we samen met een Brusselse firma moesten verhuizen naar een nieuw complex in Eigenbrakel, in het Waalse landsgedeelte, waar ze hoegenaamd nog niet gehoord hadden van zuiver water. Het verontreinigde afval werd daar gewoon in de lokale beekjes gedumpt. Een frustrerende periode en ik was blij dat ik uiteindelijk niet meer dagelijks geconfronteerd werd met én de Ring van Antwerpen én de Ring van Brussel.”

Je was tussendoor een tijdje met werken gestopt bij de geboorte van jouw kinderen…

“Ik was inderdaad een zanger van de ZWK tegen het lijf gelopen op een ‘bal populaire’ aan het rond punt van Koksijde-Bad. We zijn enkele jaren samen gaan wonen in Deurne en al snel kwamen er twee meisjes bij: An (intussen 55 jaar) en Gerd (53 jaar). Ruim vijftig jaar geleden hebben we dan een huis gekocht met Lin Renders als eerste buurmeisje, dat even later afkwam met ene Jos Willems (nog een ZWK’er), haar latere man.
Mijn man was na twaalf jaar in het onderwijs overgeschakeld naar een job als sportjournalist, ook een hele wijziging!”

Dé kans om jouw vleugels uit te slaan?

“Ach, reizen, inpakken, de wereld zien… Dat was mijn lang leven. Weet je dat ik reeds als jonge tiener (12-14 jaar) er elk jaar tijdens de grote vakantie voor twee maanden op uit trok naar Luxemburg, om er met mijn vriendin Monique allerlei avonturen en spitsvillerijen mee te maken. Terwijl mijn mama aan de trein weende om mijn vertrek, wuifde ik met een brede glimlach terug. En Monique is nog altijd mijn levensvriendin.”

Maar je bleef niet naar Luxemburg gaan.

“Toen de kinderen kwamen, trokken we er regelmatig mee naar zee. Meestal naar Koksijde. Maar toen ze iets groter werden, trokken we met ons R4’tje naar het buitenland: Frankrijk, Spanje, Italië, met de intussen legendarische beklimming van de St.-Bernard: 5 kilometer per uur, steeds schrik dat ons wagentje zou stil vallen en met een kilometerlange file achter ons, die ons niet kon voorbijsteken. Maar we haalden het.

En toen mijn man jaren later met ons wagentje naar het chique tennistoernooi van Monte Carlo reed, werden we daar – wegens de parkingkaart van ‘onze’ journalist – naar een parking afgeleid tussen de Bentleys, de Ferrari’s en de Mercedessen van de lokale BV’s. Mijn dochter stelde toen voor om onze auto toch een metertje meer naar voren zetten, zodat we hem van verre nog zagen staan. Hilarische momenten!”

Maar als vrouw van een tennisverslaggever kwam je wel in verdere oorden terecht?

“Dat gebeurde wel degelijk op mijn eigen kosten, hé! Maar zo ben ik wel verschillende keren aanwezig geweest op Roland Garros (Parijs) of Wimbledon (Londen). Mooie ervaringen.

Maar ik heb wel degelijk in zijn voetsporen de ‘Grand Slamtoernooien’ rond gemaakt. Zo herinner ik me nog mijn bezoek aan New-York (mét de Twins) in 1987. Mijn man ging naar het tennis en ik was toerist. Ongelooflijk toeval: toen ik in Central Park een sandwich zat te eten, kwam er een Puerto-Ricaanse taxichauffeur naast me zitten en na een babbeltje stelde hij me voor om de volgende dag met mij een ritje te maken doorheen New-York. Ik stemde toe en het werd een unieke ervaring met bezoeken aan wijken als de Bronx en Harlem, waar ik alleen nooit zou doorheen gestapt zijn. Hij wees mij het Apollo Theater, waar Louis Armstrong en Josephine Baker hun successen geboekt hadden. En we bezochten de dansstudio’s waar Grease en Fame ingestudeerd werden. Hij wilde geen cent voor deze prachtige rondleiding.

Los daarvan maakte ik er ook kennis met een zondagse Gospel-mis, waar iedereen in piekfijne klederdracht de eredienst meezong. Ik kreeg er dan ook van een volumineuze dame naast mij een elleboogstoot met de melding: ‘Enjoy it, lady!’ Onvergetelijk!

Als je de Grand Slam rondmaakte, wil dat ook zeggen dat je in Australië was?

“Klopt. Ook één van de buitengewone reizen, met een ruime tussenstop in Singapore. Ongelooflijk mooi en uitgestrekt land met een heel gastvrije bevolking. Ik vloog er naartoe op de dag dat in 1991 de Golfoorlog uitbrak. Elke dag nadien een berichtje aan de hotelkamer om te melden wat er die nacht gebeurd was.

Weer hetzelfde scenario: mijn man naar het tennis en ik toerist: de Great Barrior Reef in Cairns met honderden visjes en koralen te bekijken vanuit een boot met een glazen bodem. De landing op het vasteland van de pinguins bij valavond. Sindsdien mijn lievelingsdiertjes. Het stoomtreintje Puffing Billy doorheen het woud, de prachtige stad Melbourne tijdens de feesten van Australia Day met muziek en stoeten doorheen de hele stad en in alle parkjes. Maar bij het terug naar huis komen, was het bij onze start in Perth 45°, maar bij onze aankomst ’s ochtends in Londen was het -16°. Al de haren op mijn lichaam stonden recht van de kou!”

Maar ook buiten de journalistiek was jij een reisvaardig beestje?

“Ja, niet moeilijk. Ons An had het in haar hoofd gehaald om – de liefde achterna – te gaan studeren in Ierland en dus volgden bezoekjes aan Dublin en Cork, twee prachtige steden, met in het zuiden lekkere gastronomische hoogstandjes.

Wij hebben ook nog een reisclubje met oud-leerlingen van mijn man en hun echtgenotes. Met hen hebben we heel wat plekken aangedaan: Praag, Parijs, Boedapest, Milaan, Londen en toen ons An nét van Ierland naar Stockholm verhuisd was, zijn we ook naar Zweden geweest midden een romantisch sneeuwlandschap.”

Toch heeft Portugal een apart plaatsje in jullie hart veroverd?

“Helemaal juist. In 1997 werden we bij een uitgeweken oud-collega van mijn man uitgenodigd om een tiental dagen bij hem te verblijven in een dorpje tussen Viseu en Coimbra. Dankzij hem hebben wij nagenoeg alle mooie plaatsen in Portugal verkend. Een heerlijk land, toffe mensen en nog best betaalbaar. Sindsdien zijn we er nagenoeg elk jaar naartoe getrokken. En toen we tijdens ons verblijf in de Algarve het wonderlijk mooie plaatsje Tavira (tussen Faro en de Spaanse grens) ontdekten, werd dat onze ‘tweede thuis’. We troffen er eigenaars aan uit York (Engeland) en sindsdien zijn we steeds in hun prachtige appartement kunnen intrekken. Het is intussen al zo ver gekomen dat we een huissleutel en een aparte bergkamer te onzer beschikking hebben. Uiteraard hebben we ook onze vaste adresjes waar we heerlijk kunnen tafelen en de avond afsluiten na een haast dagelijks bezoek aan het strand midden een beschermd milieugebied. Uniek!”

En dan zijn er nog de kleinkinderen!

“Ieder op hun manier toffe meisjes: Charlotte (28 jaar) en Eloïse (17). Elk jaar trekken we ook met hen op reis om ze te tonen dat de wereld groter is dan België. We hebben al verschillende Europese hoofdsteden bezocht: Parijs, Luxemburg, Londen, Amsterdam, Rome, Stockholm en telkens vinden ook zij heerlijke plekjes om te proeven, dingen te leren smaken, musea of monumenten bezoeken. Wij hebben er deugd aan dat zij het waarderen en dat zij er plezier aan beleven. Ze hebben ook allebei een boontje voor paarden en daar zijn ze ook actief in en het houdt ons ook jong.”

Wat zijn verder jouw hobby’s?

“Ik ga elke week aquarellen, ik doe graag aan jazz-dansen, macramé, naar de dierentuin of musea gaan bij interessante tentoonstellingen, aqua-gymmen, want water heeft me altijd aangetrokken. Mijn vader zat in het bestuur van een zwemclub in de Veldstraat en daar gingen we elke week naartoe. Maar ook zalig dobberen in de zee vind ik leuk. Op school deed in aan netbal.”

Wat zijn jouw kwaliteiten en jouw mindere puntjes.

“Ik denk dat ik over verschillende leuke talenten beschik, ik ben goedlachs, een zalige oma (denk ik toch), maar ook een stresskonijn.

Vier jaar geleden werd ik ook plots zwaar met de voeten op de grond geplaatst bij de vaststelling van kanker. Ik dacht dat het licht uitging, maar intussen heb ik toch vier jaar doorworsteld en heb ik geen tijd meer om erbij stil te staan. Ik sukkel soms nog wel met een aantal ongemakken die bij de medicatie horen en mijn beide knieën zijn ‘goed gebruikt’ en soms is dan ook de grens van grote ondernemingen bereikt en wordt het soms eerder een boekje lezen in een comfortabele zetel of tuinstoel.”

We hebben het ook nog niet over jouw muzikale interesses gehad…

“Hoewel ik vroeger wel eens naar de opera ging – met een soms snurkende vader naast me – ben ik minder geïnteresseerd in echt klassieke muziek. Wat de ZWK brengt, vind ik dan meestal wel uitstekend en dat kan ik smaken. Maar als je me vraagt naar groepen of zangers, dan hou ik het bij Ennia, Abba, Vangelis, rock&roll, Sting, Theodorakis of Ozark Henry. En ik herinner me dat het eerste plaatje dat ik aanschafte ‘Vous permettez, monsieur’ van Adamo was. Al heel lang geleden!”

Wat wens je jezelf nog de komende jaren?

“Een zo goed mogelijke gezondheid, nog vele reizen naar Tavira bij een lekker wijntje, een ‘tarta de natas’, een leuk terrasje, genieten van de zon aan het water en vooral hopen dat onze kleinkinderen een goede toekomst tegemoet gaan. En dat zou ik dan toch nog een tijdje willen meemaken.”

Diepe wortels, zwarte stammen: diplomatie versus realiteit in Huize Radeske

Op de top in Straatsburg overtuigt de Canadese premier Carney het Europees Parlement om in te gaan op de uitnodiging tot het 'geassocieerd lidmaatschap' van de Europese Gemeenschap. Zijn toespraak zet aan tot een positieve samenwerking. Woorden als gedeelde waarden van vrijheid, rechtvaardigheid, soevereiniteit en het niet ondermijnen van de rechtsstaat vallen niet in dovemansoren.

Carney stelt dat onze samenlevingen door elkaar geschud worden door nieuwe stormen: klimaatverandering, de uitholling van de democratische normen, het gebruik van handel als wapen… "Dit is een woeste storm", zo zegt hij. "Een enkele boom zal misschien omvallen, maar het bos niet. Onze wortels zijn verstrengeld."

Van onze politieke redactie.

Dit bleken wel heel profetische woorden. Was de premier misschien op de hoogte van de problemen die zich op dat exacte moment in Lichtaart stelden? Want terwijl hij sprak over een gezonde politieke associatie, vochten de bomen in Huize Radeske tegen een heel andere, fatale associatie: een dodelijke parasiet.

Terwijl in de Spiegelzaal van het Brusselse Egmontpaleis de champagne misschien rijkelijk vloeide ter ere van deze grote Trans-Atlantische Toenadering, was de sfeer in Huize Radeske bij het rondwandelen in het bos een stuk nuchterder. Adriaan, de conciërge van Radeske, had ons op de hoogte gebracht van de roetschorsschimmel op de esdoorns. De klimaatverandering, de droogte en de extreme hitte maken dat de esdoorn, het symbool bij uitstek voor Canada, wordt aangetast door deze schimmel.

Wij, de mannen van de werkploeg, hadden ons vooraf rijkelijk en tot in de allerkleinste details geïnformeerd. We hadden de protocollen van het Agentschap voor Natuur en Bos gelezen, de toxicologische rapporten doorgenomen en de handleidingen uitgesponnen. We wisten dus verdomd goed dat we hier zelf absoluut de kettingzaag niet in mochten zetten. Het aanpakken van een volgroeide roetschorsschimmel was immers geen klusje voor ons als welwillende amateurs met bijl en zaag, maar een zaak voor gespecialiseerde firma's in hermetische maanpakken. De microscopische zwarte sporen zijn immers vlijmscherp voor de menselijke luchtwegen.

Maar we weten ook dat we wél de nodige maatregelen moeten nemen om de boel te isoleren, zodat kinderen zonder problemen kunnen blijven spelen. Besmette bomen werden gekenmerkt en weldra zal de nodige actie ondernomen worden voor de verwijdering.

De parallel met de politieke realiteit drong zich pijnlijk snel op.

Terwijl de stropdassen in Brussel deden alsof hun neus bloedde en proostten op een stabiele toekomst met Canada, zagen wij, de vrijwilligers van Radeske, in de Lichtaartse grond de symboliek er wel van in. Canada en Europa kunnen elkaar dan wel poëtisch de

hand schudden, maar de échte dreiging zit een deurtje verder in Washington. Is Donald Trump misschien de roetschorsschimmel van de wereldpolitiek, de schreeuwerige, oranje gloed die zich manifesteert in een gitzwarte schimmel? Onberekenbaar, destructief, lak aan regels en funest voor de politieke luchtwegen. Hij vreet de democratische stam van binnenuit op. Zal het vriendschappelijke praatje tussen Europa en Canada voldoende tegenwind bieden? Of zal het net zoals bij de esdoorns verlopen en valt er bitter weinig aan te doen?

Op donderdagavond steken we de koppen nog eens bij elkaar om te bepalen hoe de professionals de schade moeten gaan opruimen. Dat ons bos lijdt onder deze schimmel staat vast. De enige troost is dat het uitroeien van de besmetting uiteindelijk weer lucht en licht zal geven aan onze inheemse bomen. We kunnen dit een gezonde vorm van ecologisch protectionisme noemen. Zij zullen, mits de nodige bijkomende aanplantingen, het bos weer doen herleven.

We dronken nog een pint. Geen Canadese zoetheid of esdoornsiroop voor ons, maar de bittere realiteit in Huize Radeske. We hoorden nog dat de premier plechtig verklaarde dat "de band tussen onze naties sterker is dan ooit en diepe wortels heeft."

Ik nam nog een grote slok van mijn Stella, dacht aan de gitzwarte stammen achter de rood-witte linten, en liet een cynische lach ontsnappen.

Proost op de diepe wortels, dacht ik, zolang ze maar niet van een esdoorn zijn.

Propere Lakens, vuile handen?

Het is niet de gewoonte om het in Krabbels over politiek te hebben, maar ik ga het toch doen. Misschien dat anderen uitgebreid over hun vakantie willen schrijven, mij niet gelaten. Maar wat ik graag kwijt wil, is ook zo'n beetje een uitvloeisel van wat meer vrije tijd. Enkele uren daarvan besteedde ik aan een bezoekje aan de stad Mechelen. Een van mijn nakomelingen die tussen de Maneblussers haar boterham verdient, was mijn gids. Ze kent er alle hoekjes en kantjes en hier en daar een Mechelaar, maar ze kent ook haar vader. Dus eindigde de rondleiding in 'De Zondvloed', een onderneming die zijn naam niet gestolen heeft want men verzuipt er als het ware in de boeken.

Omdat mijn gids in dergelijke etablissementen ook als een vis in het water zwemt, was het zaak om onze ark drijvende te houden. Met de 1614 gram van mijn laatste aankoop aldaar zou dat nog net lukken. Of het zou lukken het boek uit te lezen tijdens die 'meer vrije tijd' vroeg ik me af. Meer dan 800 pagina's kleine druk over iemand die ik nooit in mijn hart heb gedragen. Ik bedoel 'Boudewijn', ook de titel van het boek van ene Vincent Dujardin waarvan de cover nog uitdrukkelijk vermeldt 'Gebaseerd op de persoonlijke archieven van de koning'.

Toen ik zes was namen mijn ouders me op een avond mee naar 'de Cineac', destijds een begrip in mijn geboortestad. Ik vermoed dat alleen de wat oudere WK'ers zich bij die Antwerpse bioscoop nog iets kunnen voorstellen. Buiten wat kortfilms, genre 'De Dikke en de Dunne' en tekenfilms, werden er in dat tv-loze tijdperk vooral journaalfilms vertoond. Die avond, eind juli 1950 moet het geweest zijn, verschenen Leopold III en zijn zoon Boudewijn meer dan levensgroot op het scherm. Met het helse tumult dat toen in de zaal losbrak was, kreeg ik mijn eerste les Vaderlandse Geschiedenis, later geboekstaafd als 'De Koningskwestie'.

Zoals we weten moest Leopold III, ondanks een referendum in zijn voordeel maar met een land dat in vuur en vlam stond, zijn plaats afstaan aan zijn totaal onvoorbereide oudste zoon van nog geen twintig.
Enkele jaren later zou mijnheer Hellemans, mijn 'meester' van het vierde studiejaar, die kwestie nog eens zeer luidruchtig en plastisch oprakelen in een donderend betoog dat hij afsloot met een overtuigend 'Leopol is nog altijd mijne keuning'.

Koning Boudewijn

Ondertussen had ik naar aanleiding van Boudewijns Blijde Intrede in Antwerpen die 'keuning' al eens in 't echt gezien, al was er van dat 'blij' niet veel te merken, aldus de nuchtere Antwerpenaren. Die riepen trouwens in koor 'vive le roi' en zo kreeg ik meteen een tweede les die me later nog vaak zou ingepeperd worden: zonder Frans komt ge er niet.

Toen ik zowat een jaar in Duitsland met inzet van al mijn krachten ter verdediging van het vaderland, de Rus buiten de deur moest zien te houden, kreeg ik op een zondag de bijzonder vredevolle opdracht om de bloemen in het bureau van de generaal te gaan gieten en, als die toevallig zou rinkelen, ook de telefoon op te nemen. Nog stond de nogal

schamele flora niet onder water of er werd inderdaad gerinkeld. Gelukkig had ik op mijn eerste werkplaats, een Antwerpse bank, een tamelijk vruchtbaar taalbad gekregen zodat ik niet moest terugvallen op mijn pover Norbertus-Frans. De vraag van de man aan de andere kant van de lijn die beweerde vanuit ‘Het Paleis’ te bellen kon ik dus moeiteloos ontcijferen. Ze had iets te maken met een aanstaand bezoek van de vorst aan zijn in de Bondsrepubliek gekazerneerde troepen. Maar als gevolg van het gebrek aan enige informatie daaromtrent hield ik het bij een kort en bondig ‘Je n'ai aucune idée’, gevolgd door de omschrijving van mijn missie als soldaat - milicien H.N. daar in het bureau, zijnde ‘arroser les fleurs du général’ zoals trouwens ook letterlijk vermeld stond op mijn laissez-passer.

Korte tijd nadat ik mijn uniform terug voor een burgerpak had ingeruild, ontmoette ik een jonge pronte dame die duidelijk een eerder langetermijnmissie voor mij in petto had. Tijdens een inleidend gesprek vertelde ze me dat haar vader iets met politiek had gedaan. Dat had hem in vervlogen dagen, samen met zijn madam, een invitatie opgeleverd voor een hapje en een drankje ten paleize (al heb ik dat voorval nooit als een huwelijksbeletsel ingeroepen).

Al liep oud WK’er Karel D. er nooit mee te koop, ook zijn carrière langs o.a. kabinetten en financiële instellingen, werd ooit beloond met een zitje aan een koninklijke tafel. Als de koning roept, mag je nooit weigeren, vertelde hij me nog.

Zelf werd ik niet verder geroepen dan het Provinciehuis. Samen met Karel D. trouwens legde ik er een eed af, niet in handen van de koning maar in die in van onze gouverneur (60 frank cash!). Voor de rest verliep mijn carrière zo ontzettend vlak dat ik nooit verder geraakte dan een bronzen ding in een minuscuul doosje.

Nu, stel dat ik destijds toch een koninklijke invitatie in de bus had gekregen – wegens ‘Bloemengieter Eerste Klasse Tijdens de Koude Oorlog met Palmen’ of zoiets – dan had ik die triestige plant, alhoewel het protocol het uitdrukkelijk verbiedt, toch graag een paar vraagjes willen stellen. Eén vraag in het bijzonder, waarop het boek ‘Boudewijn’ beweert een antwoord te geven en waarmee, volgens de auteur, alles gezegd is. Niet dat hij ze ooit op de man af gesteld heeft, want toen hij aan de biografie begon was Boudewijn / Baudouin / (ja, naast een Filip hebben we officieel ook een Philippe!) al een poosje teruggekeerd naar Zijn Geliefde Vader. Een Vader die hij trouwens als geen ander beminde. Om zich te wapenen tegen zijn demonen ging hij elke dag naar de mis en wie bij hem op audiëntie kwam had, voor hij of zij het wist, een paar weesgegroetjes aan zijn of haar been (echt!) en dat stopte niet aan de partijgrenzen. De ‘arme’ man bad de sterren van de hemel en had constant de daver op het lijf omdat hij vreesde dat hij de dingen verkeerd aanpakte. Meteen na zijn overlijden gingen er stemmen op om de man heilig te verklaren.

Lumumba

Maar was onze vijfde koning wel zo’n heilig boontje?
Vandaar mijn simpel vraagje.

‘Sire – mijnheer mag niet – wist u dat Lumumba zou geliquideerd worden? En zo ja, waarom hebt u niets gedaan om de executie – want dat was het – te verhinderen? Oudere WK’ers (hier zijn ze weer) zullen zich beslist de troebele dagen nog herinneren die begonnen op 30 juni 1960, de dag waarop de Belgen ‘hun’ Congo teruggaven aan de

rechtmatige eigenaars. In een bevlogen speech in Leopoldstad bewierookte Boudewijn de schitterende erfenis die zijn landgenoten zouden achterlaten dankzij het mooie geschenk dat zijn voorganger Leopold II hen gegeven had. (Hopelijk hebben de jongere WK'ers op school geleerd dat het enorme gebied tot vlak voor zijn dood zijn privé-domein was dat hij trouwens nooit had bezocht.)

Al die fraaie woorden van onze monarch werkten Lumumba, de kersverse premier van de nieuwe staat, zodanig op de zenuwen, dat hij na de Kings Speech, onverwacht het woord nam en het frêle koninkje in zijn witte uniform een bolwassing gaf die hij nooit zou vergeten noch vergeven. Dat 'mooie geschenk' van de koning met de lange baard had niets meer dan ellende gebaard, uitbuiting en nog andere verschrikkingen voor de Congolezen die, hoe men het ook draait of keert, als slaven behandeld werden. Met zo'n grote mond hing Lumumba's leven prompt aan een zijden draadje en dat werd effectief enkele maanden later, op verzoek van de Amerikanen en met medeweten van de Belgen, finaal doorgeknipt. Er werd lange tijd heel wat mist gespuid rond de schuldvraag tot de Lumumba-commissie in 2000 tot het besluit kwam dat de Belgisch regering én het staatshoofd perfect op de hoogte waren van de penibele situatie waarin Lumumba verkeerde en hoe het verhaal zijn ontknoping zou kennen. (Toen we nog een Zweedse coalitie hadden, zat ik gedurende een ganse week van 's morgens tot 's avonds aan tafel met een ex-lid van de Lumumba-commissie – zijn Nederlands kon beter, zodoende – maar over de zaak 'Patrice L.' bleef hij opvallend op de vlakte.)

Dujardin besteedt bijzonder veel aandacht aan de affaire en probeert aan de hand van welgeteld één brief (opgenomen in zijn boek) die plots uit het diepste der archieven is opgedoken, te bewijzen dat alleszins Boudewijn met een propere lei en zuivere ziel ten hemel is opgevaren. Waarvan akte. Het feit dat hij ooit nog dikke vriendjes was met de president van Zaïre, de legendarische en opperste leider Mobutu die het bevel had gegeven om de stoute premier uit de weg te ruimen, werd waarschijnlijk met een akte van berouw en drie weesgegroetjes witgewassen. Of niet? Misschien had hij het probleem voorgelegd aan de goede god, zíjn Opperste Leider en aan diens Moeder met wie hij zijn zorgen deelde en die hij voortdurend smeekte om hem bij te staan in het vervullen van de aartsmoeilijke opdracht die hij gekregen had.

Op 2 november 1987 schrijft hij in zijn dagboek:

> 'Zoete Maagd Maria, op de dag af 37 jaar geleden vertrouwde ik U samen met pater Braun België toe en vroeg ik U het land te beschermen. (…) Dank U, zoete Maagd Maria, dat ik vanavond deze toewijding mag hernieuwen en België in Uw handen mag leggen (…). Wees Koningin van België. We vertrouwen U het bestuur van het land toe. Moge ons land door lijden, mislukking, tegenspraak en verdeeldheid geleidelijk gezuiverd worden om opnieuw een christelijke natie naar Gods hart te worden. Geef dat wij bij al onze zwakheden, die U kent, trouwe, vertrouwende en blije dienaren worden.' (pagina's 761 - 762)

Het bestuur van het land en gekregen van wie!?
Midden jaren zestig ben ik voor de eerste keer gaan stemmen en ik herinner me niet dat ik ooit de naam Boudewijn Albert Karel Leopold Axel Marie Gustaaf, Graaf van Henegouwen (oef) op een stembiljet zag staan. Nu, zijn vader was ook koning en die had de scepter – na veel heisa en dik tegen zijn goesting, dat wel – gewoon doorgegeven, een scepter die

hij op zijn beurt gekregen had van enzovoort. Doodop en versleten was Boudewijn / Baudouin toen hij in 1993 overleed. Zijn eerste jaar als koninklijke prins inbegrepen, had de tengere en eigenlijk ziekelijke man 43 jaar aan het hoofd gestaan van een bedrijf van een paar miljoen werknemers. Maar ja, de gekroonde piet moeial wou zich niet beperken tot het doorknippen van lintjes en dat soort ceremoniële zaken, maar eiste een serieuze vinger in de pap op wat wel eens leidde tot een' ce que veut le roi, le veut la loi'.
Strikt genomen is het boek 'Boudewijn' een – waarschijnlijk ongewild – pleidooi voor de invoering van een ander, we noemen het republikeins, systeem: het volk kiest een staatshoofd voor een beperkte duur en stuurt hem of haar wandelen als de houdbaarheidsdatum verstreken is. Dan vermijdt men alleszins zielige beschouwingen als 'Kan hij het?' toen Filip / Philippe gezalfd werd.

Toch vind ik het een beetje spijtig dat onze kersverse prins Clément geen aanspraak kan maken op de troon. Een echte Nederlandstalige op de troon met Wendy Jij Hoort Bij Mij aan zijn zij, dat zou nog eens een mooi slotakkoord van onze monarchie zijn.
En wat Lumumba betreft kan ik *Soundtrack to a Coup d'Etat* aanbevelen, een schitterende documentaire rond de figuur van de charismatische eerste premier van het onafhankelijke Congo met een jazzy soundtrack om van te smullen.

Euh, Amen.

Advertentie

Je Makelaar
Je beste Verzekering

Verzekeringsmakelaar Johan Van Asch
Provinciale Steenweg 172
B2627 Schelle
Tel: +32 (0)479 98 10 65
E-Mail: johan.vanasch@skynet.be
KBO-nummer: 0525.898.564
RPR-nummer: 630921-321.47

- Ruime expertise en service in schadebeheer
- Vlot bereikbaar voor al je vragen of het regelen van een afspraak
- Efficiënt en je vertrouwen waard

En toen werd Guy even opnieuw 'zanger' …

Er was hoog bezoek in rust- en verzorgingstehuis De Pelikaan aan de Bosuil in Deurne. Neen, niet de voetbalploeg van Anderlecht, maar het team van de Zolderzangers, die de plaatselijke bewoners kwamen verrassen met een 'try out' van Belgische en Nederlandse chansons.

Maar wie was er niet aanwezig? De genaamde Guy D. Die zat rustig op zijn kamertje te rusten. Onder zachte dwang en met de zwaarwegende belofte dat anders zijn naam in 'het boekske' zou verschijnen, was de jongeman prompt klaarwakker.

En in de feestzaal zag hij zijn oude maten, zijn vroegere collega-zangers weer en het bleek een blij weerzien, want bij de meesten herkende hij nog wel de naam. Toch zeker de familienaam. Ze kregen allemaal een handje en ze werden bedankt voor de moeite. Toen hij van Ludo ook nog een speciale editie in handen kreeg van de '1000ste Eigen Krabbels' werd zijn aandacht helemaal gewekt.

En terwijl de Zolderzangers vooraan hun beste beentje voorzetten om de aanwezigen mee tot zingen te brengen, ging de aandacht van Guy beurtelings naar het jubileumnummer en naar de teksten van de liedjes. Want het was duidelijk dat hij er nog een aantal best van kende.

Toen de zangers na de pauze opnieuw hun opwachting maakten, was Guy er als de kippen bij om mee op de foto te staan bij zijn ex-vrienden. En daar bleef het niet bij, want hij plaatste zich gezwind bij de bassen en je kon hem zowaar enkele liedjes zien meezingen. Guy was even opnieuw bij 'de zangers' en dat beviel hem best.

Muziek blijft hem trouwens in de genen zitten, want hij verklapte dat hij in zijn huidige woonplaats regelmatig achter de piano klimt om met enkele deuntjes de bewoners op te vrolijken. "Maar alleen als ik goesting heb," meldde hij met zijn typische humor. Ad multos annos, Guy!

Weet je dat …

…onze koorleden tijdens de afwezigheid en vakantie van onze dirigent gedurende drie weken vergast werden op een gastdocent van bijzonder hoge kwaliteit.

…Martyn Smits, want over onze getalenteerde huis-, piano- en orgelspecialist gaat het, gaf niet alleen een cursus over het zingen van de juiste nootjes, maar we kregen van hem ook les in muziekgeschiedenis.

…we op deze manier zelfs te weten kwamen dat er een muzikaal verband kon gelegd worden tussen ‘dat kleine café aan de haven’ en het werk van Orlandus Lassus.

…wie onze muziekvirtuoos aan het werk wil horen, best een kwartiertje vroeger naar de hoogmis komt in de H.-Geestkerk, waar hij graag zijn talent wil laten horen op het grote orgel, alvorens ons koor te begeleiden.

…wie al eens iets meer naar onze missen in de H.-Geest komt luisteren, soms onverwachts kan genieten van een mooie solo van onze kerkdirigent. Al dan niet gewild.

…onze dirigent Arto ook niet bij de pakken blijft zitten en op dinsdag 20 oktober geeft hij in Gasthuis 28 (grens Berchem/Antwerpen) om 19u30 een muzikale voordracht over de ‘Vier seizoenen’. Niet alleen Antonio Vivaldi schilderde het jaar in klank: het gaat van verstilde melancholie tot uitbundige stormen en zonlicht doorheen de eeuwen. www.gasthuis28.be

…onze vriend Roger met enige nostalgie terugdenkt aan zijn professionele carrière bij het zien van de overstromingen in Thailand?

…onze vrienden van Perfavore, met o.a. Karel Sysmans, oud-Norbertijn en lid van Musica con Goia op zaterdag 21 november (20u) en zondag 22 november (15u) een schitterend concert geven met liedjes met een Antwerpse toets in het Vaarttheater (Heikantstraat 150, Schoten).

…op 11 oktober om 15u een ‘Concerto Italiano’ georganiseerd wordt in het Erfgoedpand Van Celst (Sint-Jacobsmarkt 15, Antwerpen) met hobo- en orgelnummers en Cristel De Meulder als gerenommeerde sopraan.

…onze vrienden van de Chorale op 15 november om 15u in de Elisabethzaal in Antwerpen uitpakken met een reeks liederen uit opera’s: deChorale@theOpera.

…het district Merksem op 2 oktober om 20u in het Bouckenborghpark in Merksem Gaston Berghmans herdenkt met optredens van Pikkedieve, Circo Maximo, Jean Bosco Safari en Katastroof.

…onze vrienden van de Sint-Anna-ten-Drieënkerk op 10 oktober om 19u30 een origineel ligconcert brengen: ligmatje, kopkussen en dekentje meebrengen.

…onze vriend Simon De Paepe opnieuw in de Sint-Jacobuskerk in Kapellen herstart met de klassieke concerten op zondagmiddag om 15u.

Op 4 oktober zit hijzelf aan de piano met Iréne Martin aan de hobo. U hoort er werk van o.a. Peter Benoit, August De Boeck en Robert Schumann.

…onze vrienden van het Roosendaals Symfonieorkest twee concerten geven met werk van Mozart, von Weber, Verde, Kalliwoda, Piazzola en De Boeck. Op 9 november in de Sint-Gertrudiskerk op de Grote Markt in Bergen op Zoom en op 15 november in Roosendaal.

…onze vriend Peter een salontafel voor buiten wil van de hand doen van 1m20 x 1m40. Meer info op 0471/036844.

…wij onze vriend Walter G. spoedig weer in ons midden willen begroeten bij een Duvelke. Voorlopig revalideert hij van een niet-kwaadaardige, maar niet opereerbare lipoon en moet hij zich behelpen van een rollator onder begeleiding.

…onze oud-leden in hun rust- en verzorgingstehuis steeds tevreden zijn met een bezoekje of een telefoontje: Ivo Peeters (Cantershof Hove, 0485/189596) of Guy Davidson (De Pelikaan, Deurne, K. 173, 03/3604015).

A G E N D A

Onze voorbije periode …

ZWK N

Zondag 6 september 2026 — H. Geest – 23ste Zondag v/h jaar

In de nabije toekomst …

Zondag 4 oktober 2026 – 10u30 — H. Geest – 27ste Zondag v/h jaar

In de verre toekomst

Zondag 1 november 2026 – 10u30 — H. Geest – Allerheiligen

Kerstconcerten ZWK

Vrijdag 11 december 2026 – 20 u 00 — O.L.V.-van Smarten – Merksem

Zondag 13 december 2026 – 15 u 00 — Sint-Fredegandus – Deurne

Zaterdag 19 december 2026 – 13u 30 — Antw.middenstad Kerstzingen

Werkten mee aan dit nummer:
Johan Clerckx, Rik Neel, Peter Somers, Guido De Graeve, Tony Ah Munn, Peter Van Camp, Raf Van Bortel, Luc Korthoudt, Jenny Backx, Jan Leers, Guy Davidson, Walter Goossens, Ludo Engelen, Martyn Smits, Arto Van Bauwel, Marcel Coppens (v.u.)